

ИВАН ХЕМНИЦЕР ВОЛЯ И НЕВОЛЯ

Превод от неизвестен език: Димитър Стойчев, —

chitanka.info

Вълкът, нехапнал нищо дни наред,
бе мършав, слаб и блед.
Ах, този скитник клет
бе станал кокали и кожа вече.
И именно на този вълк се случи
да срещне куче.
Видя той отдалече,
че кучето е с шия тлъста,
а козината му е гладка, гъста.
Пристъпва поривисто.
Изобщо — куче породисто.
Щастлив би бил вълкът да го пребори
и вълчия си глад да утоли,
но очевидно е, нали,
че трудно би могъл това да стори.
И почна да му се умилква, да го хвали,
да го изкарва, че едва ли
не е най-хубавият пес до днешен ден.
„Какво ти струва да си също тъй блажен? —
му рече кучето. — Защо не се решиш
в града да дойдеш с мен?
Щом заживееш там, така ще се преобразиш,
че сам не би могъл да се познаеш.
Какъв е този твой живот? Да скиташ в планини
и да гладуваш цели дни;
Какво е подаяние не знаеш
и завоюваш всичко с бой.
Кому това е нужно, боже мой!
Кому такъв живот се нрави!
Направо казано, живот ли е това?
Гладувате — гладът ви прави
по-слаби
от баби.
А друг е нашият живот: едва
изяждаме това, което всеки ден ни дават.
След като дойдат гости,
вред кости, кости...

От яденето толкова огризки ни остават,
че има даже и за смет.
А ласките на господаря нямат чет...“
Вълкът се разтопи, щом чу за угощения.
И просълзи се най-подир
при мисълта за бъдещия пир.
„В замяна на това какви са моите задължения?“ —
попита той. „Върви си всичко тук на самотек.
Трудът е много лек.
Не трябва да допускаш в двора чужд човек,
стопанина ще трябва да ласкаеш
и хората домашни да не лаеш...“
Вълкът готов бе не да тръгне, а да полети.
От всички планини се отврати.
Усети се щастлив почти,
макар и да не го показва.
Но изведнъж той забеляза,
че липсва козина на кучешкия врат.
„Защо е гола твоята шия, брат?“
„Хм, гола шия —
дреболия!“
„Все пак кажи!“ — „Ех, вълча ти глава
какво разбира!
Оголена е от това,
че мен понякога ме връзват на синджира.“
„Синджир?! — изви вълкът в протест. —
Отнемат, значи, твоята свободна воля?“
„Не ми е нужна!“ — каза лъскавият пес.
„Та как? Това е най-ужасната неволя!
По-дяволите пировете, сития стомах!
Скъпя аз свободата повече от тях.
Завържат ли те, край на свободата!“
Вълкът изви и хукна към гората.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.